

นิตยสาร ธรรมะใกล้ตัว

ฉบับที่ ๙๑

ประจำวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๓

(<http://www.dharmamag.com>)

สารบัญ

จากใจ บ.ก. ไกลตัว	๓
ธรรมะจากพระผู้รู้	๗
ไดอารี่หมอดู	๑๒
ดั่งตถุณวิสัยหา ฉบับเปิดกรุ	๑๖
ยารักษาใจ	๑๙
ธนาคารความสุข	๒๒
สัพเพหระธรรม	๒๕
นิยาย/เรื่องสั้นอิงธรรมะ	๒๙
คณะทำงาน	๓๕

จากใจ บ.ก. ไกลตัว

ดังตฤณ

วันสำหรับคนส่วนใหญ่

ถ้ากำจัดข้อเสียทิ้งได้ข้อหนึ่ง

ข้อดีอื่นๆจะเกิดขึ้นแทนที่หลายข้อ

เช่น หากฝึกมีสติอยู่กับเนื้อกับตัว

ทั้งนี้สัญญาว่ามhunหันพลันแล่นได้

ก็อาจเปลี่ยนจากนักพล่ามาเป็นนักฟัง

เปลี่ยนจากนิยมแก้ปัญหาด้วยการเพิ่มปัญหา

มาเป็นชอบผ่อนหนักให้เป็นเบา

หรือทำเรื่องเบาให้ไร้น้ำหนักไปเลย

ซึ่งข้อดีที่เกิดขึ้นแทนดังกล่าว

อาจหมายถึงวิธีคิดที่สุขุม

ความฉลาดเลือกคำพูดประนีประนอม

ตลอดจนการลงมือกระทำการด้วยความนิ่มนวล

เล็งผลลัพธ์ที่ดีก่อนจะเอาอย่างใจให้เกิดความเสียหาย

แต่สำหรับคนอีกส่วนหนึ่ง

ที่สั่งสมคุณงามความดีมานาน

เป็นที่ยอมรับนับถือของสังคม

ถูกยกย่องให้เป็นผู้ริเริ่มทำการดี ๆ

ชีวิตเต็มไปด้วยด้านสว่าง

ถึงจุดหนึ่งจะเกิดด้านมืดขึ้นมาอย่างเลี่ยงไม่ได้

ประสาคนยังมีกิเลสไม่สิ้นสุด

เช่น ไม่ฟังใคร เอาตัวเองเป็นใหญ่

ยอมเสียหน้าไม่ได้

ทนไม่ได้ที่จะให้ใครชี้หน้าว่าทำผิดคิดพลาด

บางคนรยระดับโลก ช้อนซื้อหุ้นถูกมาทั้งชีวิต

พอเก็งกำไร ลงทุนพลาดทีเดียว

เจอนักข่าวล้อเลียนว่าแก่แล้วเลอะ

เท่านั้นเองถึงกับทนไม่ไหว โดดให้รถไฟชนตาย

กลายเป็นข่าวใหญ่เมื่อเร็ว ๆ นี้

ด้านดีถ้ามีมากไป

ดูพิเศษสูงส่งเกินธรรมดา

มักจะค่อย ๆ ก่อร่างสร้างแสร้งขึ้นมาทีละน้อย

โดยไม่เปิดโอกาสให้ทันได้รู้เนื้อรู้ตัว

กว่าจะรู้ตัวก็จมไม่ลงเสียแล้ว

แต่ก็นั่นเอง ถ้าจะตัดข้อเสียของคนบางคนทิ้ง

แปลว่าคุณอาจต้องตัดข้อดีของเขาออก

ไม่รู้ว่ากี่ข้อต่อกี่ข้อ

ถ้าพิจารณาแล้วว่าข้อดีของเขา

เป็นคุณอย่างใหญ่กับคนรอบตัวหรือกับสังคม

จะลองทำเป็นลืม ๆ

ทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นกับข้อเสียในวงแคบของเขาบ้างจะได้ไหม

พระพุทธเจ้าสอนให้พิจารณาว่าอะไรเป็นคุณ อะไรเป็นโทษ

บางที่เราต้องใช้เวลากันครึ่งชีวิตกว่าจะเข้าใจ

สมการชีวิตนั้น ไม่มีแค่บวกกับบวก

มันมีลบ คุณ หาร เข้ามาเกี่ยวข้องตลอดเวลา

ถ้าเอา "ประโยชน์" เป็นตัวตั้ง

แล้วลบกับ "โทษ" ที่พ่วงมา

หาให้ได้ "ผล" ที่เป็นประโยชน์อยู่

แสดงว่าชีวิตนั้นใช้ได้ หรือเข้าขั้นดีทีเดียว

แต่พวกเรามักเอา "ความคาดหวัง" เป็นตัวตั้ง

จึงยอมได้แค่บวกกับบวก จะไม่ยอมให้มีลบเลย

โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นสมการชีวิตของคนอื่น

พวกเราจึงมัก "ตั้งโจทย์ผิด" และคิดกันจนปวดหัวตาย

แทบไม่มีใครได้อะไรดีติดมือไป

ไม่ว่าจะการบ้าน การเมือง การศาสนา
มนุษย์เราเคยชินกับการตั้งโจทย์ผิดๆ
ชีวิตถึงดำเนินไปผิดๆ ด้วยมุมมองผิดๆ
กล่าวโทษและตำหนิกันผิดๆ
สุดท้ายตายจากกันด้วยสัมพันธภาพผิดๆ
วนเวียน "ร่วมทุกข์" กัน
บนทางกันดารแห่งการเวียนว่ายตายเกิด
น้อยนักที่จะได้ร่วมสุขกับใครจริงๆ นานๆครับ

ดังตฤณ

เมษายน ๕๓

เรื่องน่าสนใจประจำฉบับ

คอลัมน์ “ไต่อาว์หมอดู” ฉบับนี้

อ่านเรื่องของสาว ๆ ที่ชีวิตสับสนจนทำผิดศีลข้อสาม!
มาติดตามดูกันค่ะว่า “หมอฟีร์” จะมีวิธีช่วยสองสาวนี้
ให้พ้นจากอบายภูมิได้อย่างไร?

ชื่อนี้รับประกันคุณภาพ ^____^

“คุณชลธิส” กลับมาอีกครั้งพร้อมเรื่องสั้น “ชรา”

ที่คนวัยก่อนชราสมควรอ่านอย่างยิ่ง

ในคอลัมน์ “เรื่องสั้นอิงธรรมะ” ค่ะ

คนรักธรรมชาติต้องไม่พลาดคอลัมน์ “ธนาคารความสุข”

ฉบับนี้ “คนสวน aston27” จะพาไปดูต้นไม้แสดงธรรม

ในตอน “สวน ต้นไม้ กับคนสวน” ค่ะ

ขึ้นชื่อว่าของสูงค่าอย่างอัญมณี

ผู้ใดได้เป็นเจ้าของ ย่อมจะรู้สึกยึดติดและหวงแหน

แต่ “อัญมณีของชีวิต” สำหรับ “คุณวิลาสินี”

กลับเป็นตรงกันข้าม และสูงกว่าอัญมณีชนิดใดในโลก

อยากทราบว่ามันคืออะไร พบคำตอบได้ที่คอลัมน์ “ยารักษาใจ” ค่ะ

ข่าวสารและกิจกรรมที่น่าสนใจ

ในงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติ ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์

ระหว่างวันที่ ๒๖ มี.ค. – ๖ เม.ย. นี้

นอกจากจะสามารถรับหนังสือและซีดีของหลวงพ่อบราโมทย์ ปาโมชฺโช

ได้ฟรีที่บูธปริมา พับบลิชซิ่ง โซน C1 เลขที่ N-54 แล้ว

คุณผู้อ่านท่านใดที่อยากพบนักเขียนประจำของนิตยสารธรรมะใกล้ตัว ^_^

สามารถพบได้ตามวันและเวลาดังต่อไปนี้ค่ะ

➤ วันอาทิตย์ที่ ๔ เม.ย.

เวลา ๑๔.๐๐ น. พบกับ “คุณวิลาสินี”

เวลา ๑๕.๐๐ น. พบกับ “คุณ aston27”

ที่บูธปริมา พับบลิชซิ่ง โซน C1 เลขที่ N-54 ค่ะ

➤ วันจันทร์ที่ ๕ เม.ย.

เวลา ๑๖.๐๐ น. พบกับ “คุณดังตฤณ”

ที่บูธบุ๊ค สไมล์ โซน C เลขที่ M-18 ค่ะ

ธรรมะจากพระผู้รู้

สันตินันท์ (พระปราโมทย์ ปาโมชโช ในปัจจุบัน)

ถาม – รู้สึกว่าตัวเองซี้เกียจปฏิบัติและคิดว่ายังอายุน้อยมีเวลาอีกนาน
แบบนี้เรียกว่าประมาทใช่ไหมคะ

ถ้าเดินทางเสียแต่วันนี้นะ ข้างหน้าก็ถึง
ถ้าวันนี้ไม่เริ่มต้นนะ ข้างหน้าไปไม่ได้หรอก
ลงได้ยินธรรมะเกี่ยวกับการเจริญสติจนถึงขนาดนี้แล้วยังไม่ทำเนีย
จะทำเมื่อไหร่ ไม่เริ่มวันนี้ จะเริ่มเมื่อไหร่
รอให้แกรี รอให้ตายรี หรือจะไปเริ่มชาติหน้า หรือจะรอพระศรีอารีย
ถ้านิสัยสันดานซี้เกียจซี้คร้าน ไปเจอพระศรีอารียก็ยิ่งซี้เกียจกว่านี้อีก
เพราะสะสมนิสัยไม่ดีไปนะ
เพราะฉะนั้นต้องฝึกนะ หัดเจริญสติตั้งแต่วันนี้เลย
ไม่ใช่เรื่องเหลือวิสัยที่มนุษย์คนหนึ่งจะทำได้
สติปัฏฐานนี่เป็นธรรมะที่กลางๆ ไม่ยากเกินไป ไม่ง่ายเกินไปหรอก
เป็นธรรมะที่พอดีๆ ที่มนุษย์จะทำได้
ทำไมเหมาะกับมนุษย์ นี่เทวดายังไม่เหมาะเลย พรหมก็ไม่เหมาะนะ
มนุษย์นี่เหมาะที่สุดเลย เพราะอะไร เพราะมนุษย์นี้สับสน
ใจเราเตี้ยวสุข เตี้ยวทุกข์ เตี้ยวดี เตี้ยวร้าย
เห็นไหม หมุนตัวๆ อยู่อย่างนี้ทั้งวัน
ร่างกายของเราก็ไม่สุขเกินไป ไม่ทุกข์จนเกินไป ทำให้ไม่ประมาทไม่มัวเมานะ
อย่างเป็นเทวดาไซ้ไหม โอ้ มีแต่ความสุข จะดูอะไรละ
จะอยากปฏิบัติธรรมนะ เอาไว้ก่อน อายุน้อยอีกเยอะ
ถ้าเอาไว้ก่อนอายุน้อยอีกเยอะ เนี่ยประมาทแล้ว

พวกเราก็อ่าประมาทนะ ต้องลงมือปฏิบัติตั้งแต่เดี๋ยวนี้
ไม่ใช่ว่ามาบอกหลวงพ่อก่อน ฟังก่อน แล้วเดี๋ยวกลับบ้านจะไปปฏิบัติ
นั่นพวกประมาทนะ รู้ได้ยังไงว่าจะถึงบ้าน
เพราะฉะนั้นต้องทำตั้งแต่เดี๋ยวนี้เลย มีสติ
จิตใจเรามีความสุขขึ้นมาก็รู้ จิตใจเราฟุ้งซ่านก็รู้

๑๔ กันยายน ๒๕๕๑

ถาม - การรักษาศีลห้าช่วยให้ลดละกิเลสได้อย่างไรครับ

ตัวที่ทำให้จิตใจเรามีความทุกข์ จิตใจมีความเร่าร้อนอยู่ตลอดเวลา

ก็คือกิเลสทั้งหลายนั่นเอง ทีนี้กิเลสเนี่ยมันมีหลายระดับ

การที่เราจะศึกษาปฏิบัติธรรมนะ เราต้องค่อยๆ พัฒนา

ยกระดับจิตใจของเราขึ้นเป็นลำดับๆ ไป

อยู่ๆ บิ๊บบี้จะมาบรรลุมรรคผลนิพานเลย มันเป็นไปได้

กิเลสมันต้องล้างไปเป็นลำดับๆ ก่อน

เครื่องมือในการล้างกิเลสก็คือศีล สมาธิ ปัญญา

เวลาจะต้องทำให้พร้อมนะ ทำให้ถึงพร้อม

พระพุทธเจ้าถึงสอนไว้ว่า ไม่ทำบาปทั้งปวง ทำกุศลให้ถึงพร้อม

ไม่ใช่เดินปัญญาอย่างเดียว

บางคนนะมันง่ายคิดจะเดินปัญญาอย่างเดียว

แล้วคิดว่าถ้ามีปัญญาแล้วก็ศีล สมาธิ มันจะมีไปหมด

มันจะหลุดพ้นไปได้เอง จริงๆ ไม่ได้หรอก

เวลาเราเรียนหนังสือเรายังต้องเรียนเป็นชั้นๆ

มีชั้นประถม ชั้นมัธยม ชั้นอุดมศึกษาอะไรอย่างนี้

การปฏิบัติธรรมก็มีเป็นชั้นๆ เหมือนกัน

เบื้องต้นเลยเราต้องรักษาศีลไว้ก่อน

ศีลเนี่ยเป็นเครื่องมือที่จะลดบาปอกุศล

การทำบาป การทำผิดทางกาย ทางวาจา

สมาธิเนี่ยเป็นเครื่องลดการทำบาปทำผิดทางใจ

ปัญญาเนี่ยเป็นเครื่องทำลายความเห็นผิด

ก่อนที่จะทำลายความเห็นผิดได้ ต้องล้างกิเลสหายๆ ไปก่อน

กิเลสหายมากที่สุดเลยคือกิเลสที่มันย้อมใจเราติด

ผลักดันให้เราทำผิดทางกาย ทางวาจา

เพราะฉะนั้นอย่าดูถูกศีล บางคนดูถูกศีลนะ

คิดว่าจะภาวนาแล้วไม่รักษาศีล คิดว่าทำสมาธิแล้วไม่ต้องมีศีล

นั่นมันทฤษฎีของพระเวททัดแล้ว มีสมาธิมากนะ เห็นเห็นเดินอากาศได้

โห เฉลียวฉลาดหลอกลวง เอาคนไปเป็นสาวกศิษย์ได้เยอะแยะ

แต่ไม่มีศีล ต่างพร้อย ไปไม่รอด

เพราะฉะนั้นศีลเนี่ยเป็นเครื่องขัดเกลากิเลสอย่างหายาบ

คือราคะ โทสะ โมหะ กิเลสก็มีอยู่แค่นี้เอง
ราคะ โทสะ โมหะ กิเลสมีสามตัวเท่านั้นเอง
ต้องเรียนให้ถ่องแท้นะ กิเลสมีอยู่แค่นี้แหละ ทำไมไม่ชนะมันซะที
กิเลสมีแค่นี้ทำไมถูกมันหลอกอยู่ตลอดเวลา

ราคะ รู้จักไหมราคะ
ราคะเป็นกิเลสที่จะดึงดูดทุกสิ่งเข้าหาตัวเอง อยากได้
อย่างอยากได้พวงมาลัย ก็ไปดึงเข้ามาแบบนี้ราคะ
พอดึงเข้ามาแล้ว โอ้ นี่มีหนอนอยู่นะ โทสะ
โทสะคือสภาวะที่อะไร ที่ผลึก ผลักอารมณ์ออกไปนะ
ราคะเป็นสภาวะที่จะดึงดูดอารมณ์เข้ามา
โทสะเป็นสภาวะที่จะผลักออกไป
โมหะเป็นสภาวะที่จับจดลังเล เอายังงี้
ไม่รู้จะเอาอย่างไหนวะ วกไปวกมา หมุนไปหมุนมา
กิเลสมีอยู่เท่านี้ ถ้าเมื่อไหร่ที่กิเลสมันยอมจิตได้
โอกาสที่จะทำบาปอกุศลทางกายทางวาจาก็เกิดขึ้น
อย่างพวกเราเมื่อก็ได้ยินว่าให้เราตั้งใจรักษาศีล รักษาศีล
อย่างน้อยศีลห้าต้องมีนะ
กระทั้งพระ หรือภิกษุณี แม่ชี หรือสามเณรอะไรก็ต้องมีศีลห้า
ไม่ใช่ศีล ๒๒๗ ศีลสามร้อยกว่าข้อ แล้วก็ทั้งศีลห้า

ศีลห้านี้แหละพื้นฐานที่สุดเลย สำคัญที่สุดเลยสำหรับการปฏิบัติ
ศีลอื่นๆ ยังเป็นศีลของแถม ศีลที่เป็นตัวล้างกิเลสตรงๆ เลยนะ
ตัวศีลห้านี้ตัวสำคัญที่สุดเลย เพราะฉะนั้นเบื้องต้นเรารักษาศีลห้าไว้ก่อน
ที่นี้บางคนบอกว่ารักษายากจังเลยศีลห้า แค่นี้ก็รักษายากแล้ว
รักษาไม่ได้เพราะอะไร เพราะเราไม่รักษาใจ
ถ้าเรารักษาใจของเราได้อย่างเดียวละ ศีลก็ร้อยข้อก็รักษาได้
เพราะคนทำผิดศีลเพราะกิเลส กิเลสมันยอมใจได้
ยกตัวอย่างนะ เช่นโทสะมันยอมใจเราได้
เราก็อยากไปฆ่าเขา อยากไปตีเขา ไปด่าเขา ไปส่อเสียดเขา
ไปว่าร้ายเขาอะไรอย่างนี้ หาทางแก้ละเขา นี่เพราะโทสะมันครอบงำจิต
ถ้าราคะมันครอบงำจิตได้ละ ก็อยากไปเป็นชู้เขา อยากขโมยเขา อะไรอย่างนี้
ก็พุดจาหลอกหลวงเขา ข้อ ๔ เนี่ยข้อหลอกหลวง

หลอกลวงเพราะโกรธก็ได้ หลอกลวงเพราะรักก็ได้
ยิ่งหนุ่มๆ นะ มันจะมาจีบสาว อย่าไปเชื่อมั่นหลอก มันโกหกนะ
อย่างบอกรักคุณที่สุดในโลกเนี่ย พวกเราชาวพุทธต้องชี้หน้ามันเลย โกหก
จะมารักคนอื่นที่สุดในโลก เป็นไปไม่ได้
พระพุทธเจ้าบอกแต่ละคนรักตัวเองที่สุดในโลก

นี่คนทำผิดศีลได้นะ เพราะกิเลสมันข่มจิต
ถ้าเรารักษาจิตไว้ได้นะ การรักษาศีลจะเป็นของง่าย
ครูบาอาจารย์ท่านเคยสอนหลวงพ่อกมา
บอกว่าถ้ารักษาจิตได้อันเดียว ศีลก็เกิดขึ้นแล้ว
อะไรเป็นเครื่องมือรักษาจิต ไม่ให้เกิดกิเลสครอบงำจิต ก็คือสตินั่นเอง
เพราะฉะนั้นถ้าเรามีสติรักษาจิตไว้นะ ศีลจะเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ
ไม่ใช่เรื่องยากเห็นไหม ฝึกให้มีสติขึ้นมา
กิเลสอะไรเกิดขึ้นในใจเราคอยรู้ กิเลสอะไรเกิดขึ้นในใจ คอยรู้
กิเลสเกิดทั้งวัน เต็มวันก็ระคะเกิดนะ ชอบใจ อยากจะดึงอันโน้นอันนี้เข้าหาตัวเอง
เดี๋ยวโทสะเกิด อยากจะผลักรวมอันโน้น อันนี้ออกไป อยากให้มันพ้นๆ ไป
เดี๋ยวโมหะเกิดนะ หลงลืมเนื้อลืมตัว ลืมกายลืมใจ ฟุ้งซ่านไปนะ ลืมตัวเอง
หรือไม่ละอายบาป ไม่เกรงกลัวผลของบาปอะไรอย่างนี้ พวกตระกูลโมหะนะ
เกิดความลึกลับสงสัยในพระรัตนตรัย เรียกว่าเป็นพวกโมหะ
แต่ถ้าลึกลับสงสัยว่าถนขว้างขว้างหน้านี่ชื่ออะไร อันนี้ไม่เรียกว่าโมหะนะ
ไม่ใช่เรียกว่าสงสัยฟุ้งซ่าน ไม่ใช่
ถ้าความลึกลับสงสัยเนี่ย หมายถึงสงสัยในพระรัตนตรัย
สงสัยของอื่นนะมันสงสัยธรรมดา คนคนนี่ชื่ออะไร ไม่ใช่ตระกูลโมหะ

ให้เราคอยมีสติไว้ สังเกตที่ใจเรา
เดี๋ยวใจเราก็มืดอารมณ์ อยากได้
เดี๋ยวใจเราก็กเลียดอารมณ์ อยากผลักรนะ
เดี๋ยวใจเราก็กเลียดตัวเอง ลืมกายลืมใจ
กายเป็นยังงี้ก็ไม่รู้ ใจเป็นยังงี้ก็ไม่รู้
ลืมตัวเอง หลงลืมตัวเอง เนี่ยโมหะ
ให้คอยสังเกตจิตไปเรื่อยๆ หัดสังเกตจิตไปเรื่อยๆ
จิตเกิดระคะก็รู้ทัน จิตเกิดโทสะก็รู้ทัน จิตหลงไปก็รู้ทัน

พุทธสถาน จ.เชียงใหม่

๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๒

*****

ไต่อาว์หมอดู

ไต่อาว์หมอดูประจำฉบับที่ ๙๑

โดย หมอผีร์

เมษายน ๒๕๕๓

สวัสดีทุกคนที่อ่านไต่อาว์หมอดู

วันนี้มีโอกาสไปทำบุญที่วัดมาคะ เอาบุญมาฝากทุกคนให้ได้บุญเหมือนกันนะคะ เงินอีกส่วนหนึ่งก็แบ่งให้แกคนยากจน ให้ทุนการศึกษาเด็ก ตรงจุดนี้ผีร์จะทำค่อนข้างบอยคะ ลูกค้าบางท่านชอบให้เงินเกิน ๆ ผีร์ก็เอาไปทำบุญให้แล้วนะคะ นอกจากนี้ผีร์ยังส่งซีดีและหนังสือธรรมะให้ลูกค้าต่างจังหวัดด้วย ช่วงนี้มีแต่คนโทรมาขอบคุณ บอกว่าซีดีที่ให้ไปมีประโยชน์กับเขามาก ๆ มันทำให้เขาสามารถมีความสุขจากตัวเอง ฟังพาตัวเองได้โดยไม่ต้องพึ่งพาคนอื่น

มีงานเขียนของผีร์ดังตฤณหลายเล่มนะคะ ที่แนะนำให้เราสามารถมีความสุขได้จากการพึ่งพาตัวเอง และส่วนใหญ่ผีร์จะนำมาแนะนำให้ลูกค้าที่จิตใจไม่สามารมีความสุขได้จากตัวเอง พอลองทำกันไป ส่วนใหญ่เมื่อเวลาผ่านไป ทุกคนมักจะมาบอกเสมอว่าขอบคุณมาก มันทำให้เขามีความสุขมากขึ้นจริง ๆ

ไม่รู้เป็นอะไรคะ อาทิตย์ที่ผ่านมาอากาศร้อนมาก ๆ เปิดพัดลมยังไม่ช่วยอะไรเลย นอกจากพัดให้มันร้อนเพิ่มขึ้น และเกือบทั้งอาทิตย์คนที่มาดูดวงส่วนใหญ่ก็มีปัญหาเรื่องความรัก

มักจะมีคนถามผีร์ว่า ส่วนใหญ่คนที่เข้ามาหาหมอดูมักมีปัญหาเรื่องความรักหรือเปล่า ความจริงก็คือไม่ทั้งหมดนะคะ เป็นแค่ส่วนหนึ่งเท่านั้น แต่เป็นส่วนหนึ่งที่ใหญ่ของมนุษย์ เพราะสุดท้ายไม่ว่าจะมีปัญหาเรื่องอะไรที่ทำให้มาดูดวง มักจะถามตอบท้ายว่าชีวิตครอบครัวเป็นยังไงบ้าง

มีลูกค้าอยู่สองรายคะ ที่สะตูดใจที่สุด วันนั้นเริ่มต้นทำงานตอนเช้า น้องเขาเดินเข้ามาในห้อง จิตใจเวลามีคนเดินมามักจะเริ่มสำรวจว่าเขาเป็นอย่างไรบ้าง แต่ส่วนใหญ่ถ้าไม่ดูดวงไม่ชอบไปสำรวจคนอื่นหรอกคะ ดังนั้นเวลาใครเจอผีร์ข้างนอกไม่ต้องกลัวนะคะ ไม่ค่อยดูใครเลย ไม่ชอบการเอาจิตไปดูคนอื่น เพราะการเอาจิตไปดูคนอื่น มันมีขยะติดกลับมาเยอะ หนักและเหนียวมากดังนั้นจิตใจจะเหมือนปรกติดัวไป จะใช้เฉพาะตอนจะดูดวงเท่านั้น

ตอนนั้นเริ่มสำรวจน้องเขาว่ามีปัญหาอะไรบ้าง คราวนี้มาแปลกมาก จนทำให้ชะงักนิดหนึ่ง จิตใจน้องเขามีสภาวะออร่าข้างในเป็นสีม่วง หมายถึงการผิดศีลข้อสามอย่างชัดเจน แต่ที่ทำให้ชะงักงันไปในตอนนั้นคือน้องเขามีกลิ่นอายของความเป็นเปรตอยู่ในตัวด้วย รู้เลยว่าเขาต้องผิดศีลข้อสามแน่ ๆ และถ้าตายไปตอนนี้ไม่ต้องพูดถึงเลย ไม่มีที่อื่นเป็นที่หมายแน่อนนอกจากภูมิเปรต

เริ่มดูดวงกับบอกก่อนเลยว่าปัญหาที่ใหญ่ที่สุดในดวงคือเรื่องความรัก ไม่มีอะไรหนักเท่าเรื่องนี้แล้ว น้องเขามองหน้าทำตาปริบ ๆ สนใจเป็นพิเศษ แล้วก็บอกเขาว่าโดยชีวิตมักจะมีแรงดึงดูดให้สามีชาวบ้านเข้ามาอยู่กับชีวิตเสมอ เพื่อทดสอบจิตใจให้ผิดศีลข้อสาม ถ้าไม่หักห้ามใจสามารถผิดพลาดต่ออีกได้ไม่ยาก ดังนั้นให้ระวังมาก ๆ น้องเขาเอ่ยปากออกมาว่า มันไม่ทันแล้วค่ะพี่ คนที่หนูคบอยู่เป็นสามีชาวบ้านจริง ๆ

เชื่อไหมคะว่าทำไมน้องเขาถึงมีกลิ่นอายความเป็นเปรตโง่มาชัดมาก เพราะคำพูดที่ไหลรินออกมา ไม่มี ความสำนึกผิดปนออกมาเลยแม้แต่คำเดียว เลยทำให้เข้าใจได้ไม่ยากว่า ทำไมถึงเป็นแบบนี้ เขาก็ถามต่อว่า จะคบกับผู้ชายคนนี้ได้อีกนานไหม ทำเอาหมอดูอึ้ง หนึ่งไปนิดหนึ่งเพื่อคิดคำพูดและสังเกตใจเขาว่าจะมีช่องทางไหน ที่จะช่วยให้จิตเขาเกิดความรู้สึกว่า สิ่งที่ทำอยู่เป็นสิ่งที่ผิดอย่างมาก ประมวลดูแล้วเหมือนจะค่อนข้างยาก นอกจากจะบอกน้องออกไปตรง ๆ ว่าสิ่งที่ทำอยู่มันเป็นบาปนะ ยังคิดจะอยู่ได้นาน ๆ อีกหรือ

บอกเขาว่ารู้ไหมว่าทำไมต้องหักเรื่องนี้ก่อน เพราะถ้าหนูตายไปตอนนี้ ผลกรรมของการผิดศีลข้อสาม ประกอบกับจิตไม่มีความรู้สึกผิด ตายไปหนูจะไปสู่ความเป็นเปรตได้ไม่ยากเลยนะ ลองสังเกตใจหนูดูสิว่าไม่มีความรู้สึกผิด ความละเอียดอ่อนบาปมันหายไป พยายามบอกเขาว่ารู้ตัวไหมคะว่ากำลังทำอะไรอยู่ กำลังทำบาปอยู่นะ

พี่รีเริ่มยกแม่น้ำทั้งห้ามาพูดกับเขาว่า การผิดศีลข้อสามสิ่งที่จะให้ผลระดับต้นคือ เห็นคนดีเป็นคนไม่ดี ไม่สามารถรักคนดี ๆ ได้ รักได้แต่คนเจ้าชู้ หรือรอคอยคนที่เขาไม่รักเรา ลำดับถัดไปจะมีเหตุให้จิตใจเริ่มเบื่อก เพศตรงข้าม เริ่มรักเพศเดียวกัน ลำดับต่อไปก็อาจจะติดโรคทางเพศ กรรมจะดึงดูดให้สามารถติดเชื้อ HIV ได้ไม่ยาก หรือเมื่อจิตใจเริ่มไม่ละเอียด สามารถมีอะไรกับผู้ชายคนอื่นได้ง่าย ๆ ก็จะเป็นจุดเริ่มของความ เสี่ยงที่จะเป็นโสเภณี นอกจากนั้นหลังความตายเมื่อกายแตกดับ ยังมีความเสี่ยงในการเกิดในภูมิเปรต หรือ เป็นสัตว์ที่สมสู่กันโดยไม่รู้จักว่าใครเป็นพ่อหรือเป็นแม่ หรือถ้าจิตไม่มีความสำนึกผิดตลอดทั้งชีวิต แถมคิด แย่งชิงคนรักของคนอื่นเป็นของตัวเอง จิตอาจจะถึงขั้นต้องตกนรกเสวยวิบากที่ทำได้

ถามน้องเขากลับไปว่า ยังไม่ต้องรอถึงเวลาที่ต้องตายหรือ ลองสังเกตชีวิตที่ผ่านมาสิ ตั้งแต่มีคนนี้เข้ามา ชีวิตเป็นสุขหรือเป็นทุกข์ คำตอบที่ได้มาก็คือต้องทุกข์มากกว่าสุขอยู่แล้ว ด้วยความที่เป็นสามีชาวบ้านก็

ต้องหลบ ๆ ซ่อน ๆ เปิดเผยทางสังคมไม่ได้ ไหนจะคิดถึงตอนที่เขาอยู่กับภรรยาของเขา ไหนจะเกิดจิตปรุงแต่งว่าจะไปมีอะไรกับคนอื่นอีกหรือไม่ หรือเกิดความทรมานทุกครั้งทีนึกถึงเขา อยากเจอไม่ได้เจอ ต้องอดทนรอจังหวะที่เหมาะสมในการลักลอบเจอกัน แต่เป็นมนุษย์ยังต้องทนรททางใจเลย บางขณะจิตก็หวง อยากครอบครองให้ยาวนานที่สุด นี่แหละจิตตรงนั้นมันเป็นสภาวะของน้องเขา คืออยากยึดถือครอบครองให้ยาวนาน ทำให้มีกลิ่นอายของเปรต น้องเขาเริ่มนั่งไม่ติดกลืนน้ำลายตามหลังนิต ๆ

ที่พูดให้เขาฟังเพื่อให้เกิดสภาวะการสำนึกผิด มนุษย์เราส่วนใหญ่รู้ว่าสิ่งที่ทำผิดหรือถูกคิดได้ แต่ถ้าจิตไม่มีความสำนึกผิด ผลที่ออกมามันต่างกันลิบล้อเลย สงสารน้องเขามาก เลยต้องพูดเยาะและหนักเป็นพิเศษ เพื่อให้เขาเกิดสภาวะการสำนึกผิด ซึ่งทั้งหลายทั้งมวลที่พูดมานั้น ก็อาจจะได้ผลนิดหน่อยในตอนนั้น เกิดความรู้สึกกลัวผลของบาปที่จะตามมา ซึ่งในใจตอนนั้นแค่ต้องการให้น้องเขาเห็นโทษของการผิดศีลข้อสามว่าจริง ๆ แล้วโทษมันไม่ได้เบาเลย ยิ่งจิตใจของเขาไม่ได้มีความสำนึกผิดอีก เลยต้องเล่าถึงผลของการกระทำว่าอาจจะได้รับในรูปแบบไหน จิตของเขาไม่ได้เลวร้ายมีติดำสนิทขนาดที่พูดไปแล้วไม่รู้สึกละเลย น้องเขายังมีความสัณึกติดอยู่ในใจ ส่วนหนึ่งทำผิดไปเพราะความไม่รู้ ความลุ่มหลง และบอกน้องเขาไปอีกว่า ยิ่งดูจิตใจของผู้ชายคนนี้น่ากลัวกว่าเรามาก เพราะจิตเขาไม่สามารถคิดได้เลย จบจากเราไปเขาก็มีคนอื่นอีกได้ ไม่มีที่สิ้นสุด

ผู้หญิงคนไหนแต่งงานกับเขา อย่าไปนึกอิจฉาเลยละ น่าสงสารมากกว่า ต้องมาเจอผู้ชายเจ้าชู้นอกใจตลอดเวลา พูดแบบนี้เพราะใจน้องเขานึกอิจฉาผู้หญิงที่เป็นภรรยา ดังนั้นเลยบอกให้น้องเขาเลิกคิดว่าจะอยู่กับผู้ชายคนนี้ให้นานที่สุดไปได้เลย

ถ้ารักตัวเองในอนาคต อย่าปล่อยให้จิตใจติดใจความสุขชั่ววูบชั่ววาบเพียงน้อยนิดที่หลอกล่อให้หลงติด เพราะมันจะนำความทุกข์หมั่นหันต์มาให้ในระยะยาว บอกน้องเขาไปอีกว่าสิ่งที่ดีที่สุดในความเป็นมนุษย์คือการสำนึกผิดกลับตัวกลับใจ อย่ารอให้ต้องเสวยความทรมานก่อน ค่อยมาคิดเสียดายว่าไม่น่าทำไปเลย ความสุขในนรกหาแทบไม่มี ความสุขในภูมิเปรตแทบน้อยนิด ดีกว่านรกหน่อย

วันก่อนอ่านหนังสือเสียดายคนตายไม่ได้อ่านฉบับที่เพิ่งตฤณแก้ไขใหม่ ให้ลูกชายหลานชายที่บ้านฟัง เลือกอ่านในตอนที่เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับภูมิต่าง ๆ และสัมผัสความรู้สึกในแต่ละภูมิได้ ในวันนั้นเราอ่านภูมิเปรตนานกันเป็นพิเศษ พอหลังจากอ่านจบนึกสงสารเปรตขึ้นมา ก็นึกถึงบุญที่ได้ทำไปและก็อุทิศให้เปรตกันเลย ทำให้เวลาดูดวงสามารถเห็นว่า จิตมนุษย์แต่ละคนถ้าทำกรรมแบบนี้ซ้ำ ๆ กันจะเป็นเหตุให้ชีวิตกำลังดำเนินลงสู่เส้นทางไหน ถ้าเขากำลังเดินผิดจะได้สะกิดให้เขารับเปลี่ยนเส้นทาง เท่าที่จะทำได้ไม่คาดหวังอะไรมาก

ส่วนน้องอีกคนหนึ่ง แต่มาคนละวันกันนะคะ เขาก็ผิดแบบเดียวกัน แต่จิตใจต่างกับน้องคนนี้เยอะเลย

เหมือนกัน คนนี้มีความทุกข์จิตใจสั่นระริก รู้สึกผิด รู้สึกสำนึกผิด พยายามหาทางออกว่าจะเลิกยังไงดี สภาวะจิตใจของเขาไม่มีความหนักมีดเท่าไร และเชื่อว่าเขาจะทำได้จริง ๆ พอเขาหลุดออกมาได้ คงเข็ดขยาดกับความทุกข์ที่อยู่ในสภาวะกินน้ำได้ตอก เพราะเห็นแล้วว่าทรมาณปานไหน

เคยเจอลูกค้ากลุ่มหนึ่งที่เจอแฟนนอกใจ จะมีซิกแซกส้อยอยู่ในตัวว่ากำลังโดนนอกใจ และส่วนใหญ่จะมาในคลื่นของความผ่นก่อน มักจะผ่นว่าโดนอีกฝ่ายหนึ่งนอกใจไปมีคนอื่น หรือผ่นว่าผู้ชายเดินจูมมือผู้หญิง พอเล่าให้ผู้ชายฟังมักจะโดนตำว่าไร้สาระ หรือกลายเป็นโมโหกลบเกลื่อนก็มีมาก หลังจากนั้นจับได้จริง ๆ ว่ามีคนอื่นเหมือนกับในผ่นเป๊ะเลย สำหรับบางคนอาจจะไม่ใช่ คือมีลักษณะคิดมากกลัวแฟนนอกใจอยู่แล้ว กังวลเองตลอดเวลา คิดมากฟุ้งซ่านอยู่แล้ว อันนี้อาจจะไปเป็นความผ่นได้ ส่วนใหญ่ที่ผ่นตรงนั้นเขาไม่ได้คิดมากอยู่ก่อนเท่าไรค่ะ

ความจริงจิตมนุษย์สื่อสารกันได้ ดังนั้นไม่แปลก การทำอะไรผิด ๆ จิตใจมักไม่เป็นปกติ จะเกิดความกลัว ความกังวล ย่อมทำให้อีกฝ่ายสามารถทราบได้

*****

รายการวิทยุออนไลน์ "คุยแคะแกระกรรมกับหมอผีร์"

ขอเชิญชวนคุณผู้อ่าน แวะไปร่วมฟังหมอผีร์พูดคุยและคุยแคะแกระกรรม
ในบรรยากาศสบาย ๆ ที่ www.goodfamilychannel.com นะคะ

ท่านที่สนใจพูดคุยกับหมอผีร์ในรายการ

ส่งคำถามมาได้ ที่ diarymordo@hotmail.com นะคะ

หรือติดต่อดูดวงกับหมอผีร์ได้ที่

mor-pee@hotmail.com

๐๘๗-๙๓๔-๗๘๗๑ และ ๐๘๖-๓๐๔-๑๙๒๔

๓๗๙๘/๘๓ หมู่บ้านสรานนท์ ซอยลาดพร้าว ๑๐๑

ถ.ลาดพร้าว แขวงคลองจั่น เขตบางกะปิ

กรุงเทพมหานคร

ดั่งตถุณวิสัชนา ฉบับเปิดกรู

ถาม - สมานะและวิปัสสนาต่างกันอย่างไรคะ

ใจคนนั้นกวัดแกว่งไปมา
จิตถูกห่อหุ้มอยู่ด้วยความคิดแบบสุม
สังเกตดูความกวัดแกว่งเดี๋ยวนี้ก็ได้
ลองเพ่งจับเหรีญบาทดู
กำหนดว่าขอบเขตที่จะให้รู้อยู่ในวงกลมนั้นไม่คลาดเคลื่อน
แต่เดี๋ยวเดียวความรู้จักวงกลมนั้นก็เคลื่อนไปเป็นอื่น
และเหมือนเราจะต้องออกแรงอย่างมากเพื่อกำการ เพ่ง นั้น

ต่อเมื่อเพ่งจับอารมณ์ที่ละเอียดบ่อๆ
เช่นสายลมหายใจเข้าออก
ข้ามวัน ข้ามเดือน หรือข้ามปี
จะรู้สึกถึงความกวัดแกว่งของจิตแผ่วลงเรื่อยๆ
แล้วแต่พื้นเพธรรมชาติจิตใจของแต่ละคน
คราวนี้พอกำหนดจับอารมณ์ใด ไม่ว่าหายาบหรือละเอียด
จะเห็นได้ชัดว่าเราออกแรงเพ่งน้อยลงทุกที
กระทั่งถึงจุดหนึ่ง จิตมีธรรมชาติทรงอยู่ในอาการรู้เอง
ไม่จำเป็นต้องออกแรงเพ่งอีกต่อไป
มีแต่อาการกำหนดจับ กำหนดรู้อารมณ์อันเป็นเป้าหมายเท่านั้น
นี่คือเรื่องของสมณะ - สมานะ

ด้วยผลลัพธ์ที่ได้นั่นเอง
พอเอาไปใช้กำหนดดูกาย
จิตก็รู้กายอย่างต่อเนื่องเป็นเวลานาน
มีความพอใจอยู่กับอาการรูปรูปร่างสัณฐานอย่างนั้น
เห็นตามจริงว่าเราไม่ได้สร้าง ไม่ได้ออกแบบ
เป็นคนละอัน เป็นธรรมชาติคนละชนิดกับจิตที่นิ่งรู้เฝ้าดูอยู่
จิตสักแต่นิ่งรู้ ไม่มีความกระวนกระวาย ไม่มีความรู้สึกเกี่ยวกับตัวตน
มีแต่ความรู้จักธรรมชาติที่ปรากฏตามจริง

และเช่นกัน ด้วยธรรมชาติของจิตที่เด่นรู้มากกว่าเด่นคิด
เมื่อเอาระแสรู้มาจับกระแสดคิด
ก็สามารถแยกออกตามนัยของธรรมชาติความคิด
ว่ามีส่วนหนึ่งหมายรู้ขึ้นก่อน เป็นอาการชนิดหนึ่งของจิต เรียกว่าสัญญา
คือหมายจำ หมายรู้สิ่งใดสิ่งหนึ่ง
จากผัสสะภายนอกกระทบหรือผัสสะภายในที่ผุดขึ้น
กับทั้งแยกได้ว่าอีกส่วนหนึ่งมีอาการ ผลิต เจตจำนง
ซึ่งลักษณะผลิตนามธรรมให้เป็นกุศล อกุศล หรือเป็นกลางนั่นเอง
เรียกว่าสังขาร

กระแสรู้ยังยื่นพอจะเห็นความไม่เที่ยง
เห็นธรรมชาติของสัญญาและสังขารที่เปลี่ยนแปลงไป
เมื่อเกิดขึ้นต้องดับลงเป็นธรรมดา
เห็นตามจริงจากสิ่งที่ปรากฏแก่ความรู้ภายใน
ราวกับมีผู้ดูซึ่งวางจากตัวตน กำลังชมภาพยนตร์สามมิติ
เป็นภาพยนตร์ที่ฉายในมิติที่แปลกประหลาด
เพราะสิ่งที่ปรากฏคือแสงสี สิ่งที่ไต่ขึ้นคือสำเสียด
แถมมีสัมผัสที่คมชัด (อันเกิดจากคุณภาพของจิตที่ไม่กวัดแกว่ง)
กับทั้งมีสิ่งลอยมาลอยไปอยู่ในหัว ที่จิตจับแยกได้ว่าเป็นสัญญา สังขาร
เมื่อจับได้ว่าสัญญาและสังขารเป็นต่างหากจากกระแสรู้
จิตที่เด่นรู้นั้นลึบสนิทว่าเคยมีความรู้สึกเกี่ยวกับตัวตนมาอย่างไร
กายแบบนี้ ใจแบบนี้ เคยมีข้อแฉให้เรียกขานว่าอย่างไร
ถ้าคิดถึงตัวตนหรือข้อแฉแล้ว ก็จะเป็นเรื่องตลกอย่างยิ่ง
ที่เห็นนั้นมีแต่รูปกายอันปราศจากผู้สร้าง
และนามธรรมซึ่งเกิดขึ้นแล้วต้องดับลงเหมือนพยับแดด
อาการรู้โดยปราศจากตัวตนนั้น
เห็นสุขทุกข์ ความนึกคิดที่ผุดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไปเหมือนพยับแดดจริงๆ
ดูตรงไหน ก็เห็นความเลื่อนดับไปตรงนั้น

เมื่อสั่งสมความกำหนดหมาย เห็นแต่รูปนามเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไปนานเข้า
ก็มีสัญญา หรืออาการที่ใจปกติมีความกำหนดหมายอย่างใหม่
คือสักแต่เห็นทุกสิ่งเป็นอนิจจัง เรียกว่าอนิจจสัญญา
สักแต่เห็นทุกสิ่งเป็นอนัตตา เรียกว่าอนัตตสัญญา

แต่จิตอันถูกย้อมด้วยกิเลสมานาน
ก็โดนดูดกลับมาสู่ความเห็นเป็นตัวเป็นตนเรื่อย ๆ
จึงต้องหมั่นทำสมาธิ เพื่อตั้งตัวรู้ให้ดำรงอยู่อย่างง่าย ๆ ไปเรื่อย
จนกว่าอนัตตสัญญาจะแก่กล้า
คือจิตมีธรรมชาติแหลมคมพอจะสละรูปนาม
เหมือนปล่อยของที่ถือไว้หนัก ๆ ลงพื้นเบา มือ
ไม่ยึดทั้งรูปหยาบนามละเอียดได้อีกเลย
จึงเป็นเป้าหมายปลายทางของวิปัสสนา
คือรู้แจ้งเห็นจริงในนิพพานเป็นครั้งแรก
บรรลุซึ่งโสดาปัตติผล
อันเที่ยงที่จะได้ถึงซึ่งอรหัตตผลต่อไปเบื้องหน้า

ยารักษาใจ

โดย วิลาคินี

อัญมณีของชีวิต

ภาพจาก <http://www.flickr.com/photos/ikayama/328708521/>

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ณ ดินแดนอันไกลโพ้น
ผู้คนอยู่กันด้วยอาชีพค้าขาย มีพ่อค้าวาณิชและเด็กหนุ่มมากมาย
ต่างเดินทางออกไปหาประสบการณ์ในการซื้อขายสินค้าและร่ำเรียนวิชา
ว่ากันว่า ที่ขอบชายแดนของดินแดนแห่งนั้น มีภูเขาสูงตระหง่านลูกหนึ่ง
บนยอดเขามีชายชราที่เคยร่ำรวยมหาศาล แต่ในวันหนึ่ง
เขากลับทิ้งทรัพย์สมบัติขึ้นไปอยู่กันอย่างเรียบง่ายบนภูเขา
บ้างก็ว่าชายชรายังจะต้องมีสมบัติติดตัวอยู่มากมาย
จึงอยู่อย่างสมถะบนเขาได้ บ้างก็ว่าเขาตายไปแล้ว
บ้างก็ว่าวันหนึ่งเขาต้องทนไม่ไหว
และลงมาเสพสุขยังพื้นดินเบื้องล่างในสักวันหนึ่ง

เด็กหนุ่มคนหนึ่งมีชื่อว่าปาหน เป็นลูกขอทานในเมือง
เขาใฝ่ฝันจะร่ำเรียนวิชาเพื่อจะเป็นพ่อค้า
และหลีกเลี่ยงให้พ้นการเป็นขอทานที่เยวแบมือขอเศษเงินจากผู้คน

เมื่อได้ยินเรื่องราวชายชราบนยอดเขา ปาห็นเก็บเอาไปฝันในคืนหนึ่ง
ว่าชายชราได้เรียกเขาไปพบภายในถ้ำที่ซ่อนตัวอยู่บนยอดเขานั้น
ชายชราแปลกหน้ามอบอัญมณีสีน้ำตาลาวเจดจรัสก้อนใหญ่ให้แก่เขา
ปาห็นยกอัญมณีนั่นขึ้นชูบนฟ้า ก็สามารถดบังพระอาทิตย์ได้ทั้งลูก
แสงของอัญมณีที่อยู่ในฝันเจดจางจนปลุกปาห็นให้ตื่นขึ้นมา
เด็กหนุ่มสะดุ้งตื่นพร้อมกับความคิดที่ผุดขึ้นมามากมายฉับพลัน

**“นี่คงเป็นนิมิตที่มากบอกว่าเราจะได้พบสมบัติล้ำค่าบนยอดเขาแน่ละ
เราไปขอสมบัติที่ชายชราไม่ต้องการแล้ว มาสร้างเนื้อสร้างตัวก็ได้เนี่ย!”**

ปาห็นทำตามความคิดโดยไม่บอกกล่าวแก่ผู้ใด
เขากล่าวอำลาพ่อเพื่อไปสร้างเนื้อสร้างตัว และเริ่มเดินทางขึ้นไปบนภูเขา
วันแล้ววันเล่า ปาห็นเดินทางจนถึงยอดเขาและพบกับชายชราผู้สงบนิ่ง
เครื่องแต่งกายของเขามีลักษณะคล้ายนักบวช
ในอาภักภิกิริยาที่สงบนิ่งของชายชราแผ่ความร่าเริงมาในดวงตาและรอยยิ้ม

“อรุณสวัสดิ์ พ่อหนุ่มน้อย เจ้าจะมาเรียนการปล่อยวางกับเราใช่ไหม”
ปาห็นไม่คิดจะรำเรียนวิชาอันใดบนยอดเขา เขาตอบปฏิเสธ
“เปล่าเลย ข้ามาขอสมบัติจากท่าน เอาไปสร้างเนื้อสร้างตัว
ข้าฝันเห็นท่านมอบอัญมณีให้แก่ข้า ข้าจึงมาเพื่อพิสูจน์ความฝัน”
“นั่นละ เจ้ามาตามคำอธิษฐานของเรา”

ชายชรายิ้มอย่างยินดี และเดินเข้าไปหยิบเพชรสีน้ำตาลเจดจรัส
สะท้อนอรุณรุ่งของพระอาทิตย์วิบวับ รูปพรรณสัณฐานเดียวกับในฝัน
นำมายื่นให้กับปาห็น เด็กหนุ่มเอื้อมมือไปรับอย่างตื่นตะลึง
ชายชราทำท่าจะเชื่อเชิญให้เขารำเรียนวิชาการปล่อยวาง

ประโยชน์อันใดที่จะต้องเรียนวิชาอื่นใดอีกในเมื่อมีสมบัติล้ำค่าแล้ว
"ไม่ละขอรับ"

ปาห็นรีบปฏิเสธและขอลากลับ

ชายหนุ่มประคองเพชรเม็ดงามเอาไว้ เบื้องต้นก็หาผ้ามาห่อ
ต่อมาก็เริ่มหวาดระแวงผู้คนที่ตื่นเขา ว่าจะมีใครมาเห็นแล้วแย่งชิง

“เราเป็นคนที่โชคดีที่สุดในโลก....”

เขาคิด และเริ่มพูดคุยกับตัวเองตลอดการเดินทางกลับไปยังผืนดินเบื้องล่าง

“ว่าแต่เราจะเอาเพชรเม็ดนี้ไปทำอะไรดีนะ ควรจะเอามันไปขายที่เมืองข้างๆ ด้วยราคาที่สูงที่สุด ไม่สิ เราจะกลายเป็นคนที่รวยเร็วเกินไป แล้วก็จะมีคนมาหลอกลวง เพื่อเอาเงินของเราไปอีกมากมาย หรือควรจะนำเพชรไปตัดเป็นชิ้นเล็กๆ แล้วค่อยๆ ทอยขาย ว่าแต่ที่ไหนดีล่ะ ว่าแต่เอ...คนตัดเพชรอาจจะเกลี้ยกล่อมให้เราขายเพชรนั้นให้แก่ใครสักคน หรือไม่ เขาอาจจะบอกแต่แก่ผู้อื่นแล้วทุกคนก็จะมาแย่งชิงเพชรของเรา หรือเราจะเอาเพชรไปซ่อน... ว่าแต่ที่ไหนล่ะที่จะปลอดภัย เราคงต้องมาคอยระแวงระวังตลอดเวลา ว่าใครจะมาขโมย จะปรึกษาใครดีหนอ...ไม่สิ ชื่นบอกใครเข้า ทุกคนจะมากลุ่มรุมแย่งเพชรไปจากมือเราทั้งหมด”

ปาหั้นเริ่มกุมขมับ หยุดเดินและคิดหาคำตอบอยู่จนค้ำ ในที่สุด เขาก็เดินหันหลังกลับ และปีนขึ้นไปบนยอดเขาใหม่

เมื่อพบกับชายชราบนยอดเขาผู้ให้เพชรเม็ดงามแก่เขา ปาหั้นจึงมองชายชราผู้ไม่มีร่องรอยของความยึดติดหรือเสียดายใดๆ

“ข้าแต่ท่านผู้ทรงศีล บอกข้าเถิด วิชาปล่อยวางเป็นอย่างไร”

เขาถามคำตอบที่ออกมาจากใจ ชายชรายิ้มละไม

“เจ้าได้เริ่มเรียนบทที่หนึ่งไปแล้ว...”

ธนาคารความสุข

สวน ต้นไม้ กับคนสวน

โดย aston27

(ภาพประกอบสวยๆ โดยความเอื้ออาธิของคุณ SevenDaffodils ครับ)

รู้จักศิลปินแห่งชาติสาขาวรรณศิลป์ที่ชื่อ 'รงค์ วงษ์สวรรค์ ไช้ไหมครับ?

คุณลุง 'รงค์ เคยให้สัมภาษณ์ในรายการ 'ที่นี่ประเทศไทย'

ออกอากาศเมื่อปี ๒๕๔๗

ท่านพูดถึงสุขภาพจิตอันหนึ่งว่า...

"ถ้าอยากมีความสุขสักสามชั่วโมงให้ไปซื้อเหล้ามากิน

จะสุขไปได้สามชั่วโมงแล้วก็เมา

ถ้าอยากมีความสุขสักสามวันให้ฆ่าหมู

ถ้าอยากมีความสุขสักสามคืนให้มีเมีย

ถ้าอยากมีความสุขตลอดชีวิตให้ปลูกต้นไม้ เพราะปลูกต้นไม้มันอายุยืนกว่าเราอีก"

บ้านผมมีสวนขนาดย่อมๆ พอปลูกต้นไม้ยืนต้นได้สักสามต้น

เป็นสวนที่มาพร้อมกับตัวบ้าน มีสนามหญ้าขนาดพอให้แมวเดินตายได้สักสี่ตัว

ปีแรกที่มาอยู่ ผมจ้างคนสวนของหมู่บ้านให้มาดูแล รดน้ำพรวนดิน ตัดแต่งกิ่ง

อยู่ๆไป จากที่เคยมาทุกวันก็เริ่มเป็นวันเว้นวัน วันเว้นสองวันบ้าง สามวันบ้าง
ผมเริ่มรำคาญ ก็เลยตัดรำคาญโอดลงมาทำสวนเอง

ผมพบว่า การทำสวน เป็นงานที่เพลินมากครับ แต่ต้องมีเวลาสม่ำเสมอ
คนสวนที่ดีต้องมีวินัย เพราะต้นไม้เขามีเวลาของเขา
ว่าเมื่อไหร่เขาต้องการน้ำ เมื่อไหร่ต้องตัดผมให้เขา เมื่อไหร่ต้องให้ยาบำรุงเขา

คนสวนแอสตัน ดูแลสวนได้ในระดับห่วยปานกลางถึงพอใช้

ต้นไม้สวนหนึ่งกองงามดี แต่บางส่วนก็เริ่มทยอยเห่งทิ้งไป คราวละต้นสองต้น

ประกอบกับคุณสุนัขบังเกิดเกล้าของผม ก็ช่วยวิ่งตะลุยย่านบ้าง ขุดดินถอนรากบ้าง
สวนที่เคยสวยงามขนาดน้องๆสวนนนทบุรี
ก็เริ่มกลายเป็นสวนลุมแต่เป็นฝั่งไนท์บาซาร์นะ

ถึงยังไงผมก็ยังชอบทำสวนอยู่ และที่ต้องทำประจำคือการกวาดใบไม้
บ้านผมมีต้นตีนเป็ดสองต้น และสัตบัน ๑ ต้นใหญ่ แคสามต้นนี้ก็กวาดกันเมื่อยละ

เวลากวาดใบไม้ ผมจะพยายามทำตามทีหลวงพ่อบราโมทย์เคยเล่า
เรื่องทีพระในวัดต่างๆ โดยเฉพาะวัดป่า จะชอบให้ลูกศิษย์ไปกวาดลานวัด

เวลากวาดไม่ใช่สักแต่กวาดๆให้เสร็จ แต่กวาดเพื่อจะรู้สึกตัว
เห็นร่างกายเคลื่อนไหว ใจเป็นคนดู
เห็นว่ากายไม่ใช่ตัวตน เป็นสิ่งที่ถูกรู้ ถูกดู

รู้กายเคลื่อนไหวอยู่ พอใจเคลื่อนไหวไปคิด ก็รู้ทัน
ถ้ากวาดใบไม้แล้วภาวนาได้แบบนี้ ล้างจาน ถูพื้น กวาดบ้าน
ก็ภาวนาได้หมดหลักการเดียวกันนะครับ
กายเคลื่อนไหว มีใจคอยรู้สึก ใจคอยเป็นคนดู

วันก่อนผมตื่นเข้าไปกวาดใบไม้
แล้วก็นึกขำว่าเพิ่งกวาดจนเกลี้ยงไปเมื่อสองวันก่อน
พอกวาดได้สักพัก จิตมันไปคิดถึงเรื่องที่ผมไปกราบครูบาอาจารย์
แล้วท่านเมตตาพาให้นั่งสมาธิ เรานั่งแล้วก็สงบ สบาย ใจเบา

แต่พออีกวันไปทำงาน กิเลสมันก็กลับเข้ามามะรุมมะตุ้มเหมือนเดิม
จิตก็แวบขึ้นมาว่า เออ...ใจเรานี้มันก็ไม่ต่างอะไรกับสวนนี้แหละ
มีกิเลส เหมือนใบไม้ที่กวาดทิ้งเท่าไรก็ไม่เคยหมด

ตราบใดที่ยังมีต้นไม้ ยังมีสวน ใบไม้ก็จะร่วงหล่นมาอีก ไม่ช้าก็เร็ว
ถ้าสวนนี้ บ้านนี้ มันยังเป็น "ของเรา" เราก็คงยังจะต้องกวาดมันไปอีกนาน

คล้ายๆโคลกของเว่ยหลงนะครับ ที่บอกว่า
ถ้าไม่มีต้นโพธิ์ ไม่มีกระเจกแล้วผู้จะลงจับอะไร

แต่ถามว่า คิดได้แบบนี้ เราทิ้งบ้านไปเลยดีไหม ถอนต้นไม้ทั้งหมดดีไหม

ตอบว่าไม่ดี เพราะยังผ่อนไม่หมด ทิ้งไปก็เท่ากับโกธนาการเขา

และสวน ถ้าไม่มีต้นไม้ มันก็ขาดร่มเงาและมันย่อมไม่ใช่สวน
เหมือนเรายังเป็นคนธรรมดา ยังไงก็ต้องพึ่งพาอาศัยบ้านช่องห้องหับ
ไม่พึ่งหลังนี้ มันก็ต้องไปพึ่ง ไปอาศัยที่ไหนสักที่อยู่ดินนั่นแหละ

ชีวิตคนเราก็เป็นอย่างนี้แหละครับ เรามีครูบาอาจารย์คอยบอกเราแล้วว่า
กายนี้ใจนี้ไม่ใช่ของเราะ เป็นของโลกแต่เราไปตุ๋นมาเป็นของเรา
แต่พึ่งแล้ว จู่ๆจะวางเลยได้เองไหม ไม่ได้หรอก ก็ต้องอยู่ร่วมกับมัน อาศัยมันไป

ในเมื่อยังต้องอยู่อาศัยพึ่งพากัน ก็ดูแลกันไว้ตามสมควร

ไว้ภาวนาไป วันไหนจิตใจมันยอมรับธรรมะได้จริงๆ
มันจะค่อยๆมีปัญญา แล้วปล่อยวางด้วยปัญญาเอง

วันนั้นแหละ ใบไม้จะร่วงไม่ร่วงก็ไม่สำคัญ
เพราะจิตมันถอดถอนความยึดมั่นไปแล้ว ว่าเป็น "สวนของเรา"

เมื่อไม่มีความเป็นของเรา กิเลสก็ไม่มีที่ตั้ง
เมื่อไม่มีกิเลส ทุกข์ก็ไม่มีที่ตั้งตามไปด้วย

สุขสันต์วันที่ใบไม้ร่วงก็แล้วกันนะครับ

สัพเพเหระธรรม

มอบความรักความสุขใจให้แก่ตนเองก่อน แล้วจึงแบ่งปันให้ผู้อื่น (๑)
โดย พัฒนเดช

เรายินดีที่จะฟังคำพูดที่ไพเราะ อ่อน และอ่อนโยนเช่นไร
เราก็จะพูดให้คนอื่นฟังเช่นนั้น

เราไม่ชอบถูกนินทา ไม่ชอบถูกตำหนิด้วยถ้อยคำหยาบคายเช่นไร
เราก็จะไม่ทำกับคนอื่นเช่นนั้น

ความรักจึงเริ่มจากตัวเอง ก่อนที่จะแผ่ไปยังผู้อื่น
เมื่อรู้ว่าสิ่งใดมีประโยชน์ต่อตนเอง เราจึงคิดแบ่งปันสิ่งนั้นให้ผู้อื่น

เราจะมอบความรักและสิ่งที่มีคุณค่าให้กับคนอื่นได้ก็ต่อเมื่อ
เรารู้จัก “รัก” และมอบสิ่งที่มีคุณค่าให้แก่ตนเอง

แต่เรารู้จริง ๆ หรือว่าอะไรคือสิ่งที่มีคุณค่าแก่ตัวเองอย่างแท้จริง...

เราอาจจะคิดว่าตัวเองจะมีความสุขก็ต่อเมื่อร่ำรวย มีชื่อเสียง เป็นที่รัก
มีตำแหน่งหน้าที่การงานหรือฐานะทางสังคมที่ดี

แต่สิ่งเหล่านั้นสามารถมอบความสุขให้เราได้จริง ๆ หรือ...

เราเชื่อว่าถ้าตัวเองร่ำรวย มีเงินมีทอง มีฐานะมั่นคงก็มีความสุข
เพราะเงินสามารถซื้อความสะดวกสบายได้
เงินทำให้เราซื้อสิ่งของมากมายที่มีขายอยู่ตามท้องตลาดได้

จริงอยู่ ที่เราอาจจะมีความสุขเมื่อได้กินอาหารที่อร่อย...

จริงอยู่ ที่เราอาจจะมีความสุขเมื่อได้นอนบนที่นอนนุ่มๆ แอร์เย็นๆ ...

แต่เพื่อนๆ ลองคิดดูนะครับ

ถ้าเกิดวันไหนเราไปทำอะไรไม่ดีมาแล้วต้องกังวลร้อนใจ

เช่นมีเรื่องโกหกปิดบังพ่อแม่ ผิดใจกับเพื่อนที่โรงเรียนหรือที่ทำงาน

หนักเข้าหน่อยก็แอบยกยอกเงินบริษัท จ้อราษฎ์บังหลวง

หรือลัทธิโมฆะของคนอื่น แล้วกลัวว่าสักวันจะถูกเปิดโปง ฯลฯ

ต่อให้ได้กินอาหารที่อร่อยระดับกุ๊กเทวดาเหาะลงมาทำก็ไม่ช่วยให้จิตใจเบิกบาน

ต่อได้นอนบนที่นอนที่นุ่มราวกับปุยมะขามก็ไม่ช่วยให้เรานอนหลับสบาย

ทั้งนี้เพราะความสบายใจที่แท้จริงของเราไม่ได้อยู่ที่

"ความสุขทางกาย" "ลาภ" (เงินทองทรัพย์สินสมบัติ)

"ยศ" (ตำแหน่งหน้าที่การงาน) หรือ

"สรรเสริญ" (ชื่อเสียง คำชม ความนิยม เกียรติยศ)

พระพุทธเจ้าตรัสว่า

“ทำกรรมใดแล้วร้อนใจภายหลัง กรรมที่ทำแล้วนั้นไม่ดี”

เราจะมีใจเป็นปกติไม่ทุกข์ร้อนก็ต่อเมื่อเราไม่ได้

"คิด" "พูด" หรือ "ทำ" สิ่งใดที่เป็นการเบียดเบียนตนเองและผู้อื่น

และเราจะพบความสุขที่แท้จริงก็ต่อเมื่อ

มีใจที่ไม่หวั่นไหวแม้เผชิญความทุกข์ เสื่อมลาภ เสื่อมยศ และนิินทา

ทรัพย์สินมัตินั้นอาจช่วยมอบความสะดวกสบายให้เรา

แต่มันไม่สามารถมอบความสุขใจที่ยั่งยืนให้แก่เราได้

ตำแหน่งหน้าที่การงานก็เป็นเพียงหัวข้อที่เขาสมมุติให้เราเป็น
(แต่ก็แน่นอนว่าเราต้องรับผิดชอบให้ดีตามตำแหน่งหน้าที่ที่ได้รับ
เช่นเป็น "พ่อที่ดี" ของลูก
เป็น "สามีที่ดี" ของภรรยา
เป็น "หัวหน้าที่ดี" ของลูกน้อง ฯลฯ)

ความนิยมชมชอบและสรรเสริญก็ไม่ใช่สิ่งที่เราจะไปบังคับใจทุกคนได้
ไม่มีใครไม่เคยถูกนินทาและไม่มีใครไม่เคยทำเช่นนั้นกับคนอื่น
แม้แต่พระพุทธเจ้าซึ่งดีพร้อมทุกอย่าง
ยังมีคนเกลียด มีคนนินทา และถูกใส่ร้ายป้ายสี

ความสบาย ลาภ ยศ สรรเสริญ จึงเป็นสิ่งที่เมื่อ "มีได้" ก็ "มีเสื่อม"
คนที่ดิ้นรนไขว่คว้าสิ่งเหล่านี้...
คนที่มัวเมาอยู่กับสิ่งเหล่านี้...
คนที่หวาดกลัวว่าจะสูญเสียสิ่งเหล่านี้...
จึงไม่จำเป็นต้องเป็นทุกข์ กระวนกระวายใจอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยง

หากเราเรียนหนังสือหรือทำงานโดยมี "เป้าหมายหลัก"
ที่จะมีแสวงหาความสบาย ลาภ ยศ สรรเสริญนั้น
ถือเป็นความพยายามเพื่อสิ่งที่มีคุณค่าน้อยจนน่าเสียดาย

อย่างไรก็ดีไม่ได้หมายความว่า
ผมสนับสนุนให้เพื่อนๆ เป็นคนขี้เกียจ ไม่หนักเอาเบาสู้
หรือขาดความตั้งใจนะครับ (- -)

ตรงกันข้ามเรา ควรจะมีความเพียร มุ่งมั่นตั้งใจเรียนและทำงานให้ดีที่สุด
เพื่อที่จะพัฒนาตนเอง ยกระดับจิตใจของตนเอง

หากเรามองว่าการทำงาน และปัญหาต่างๆ ที่เข้ามา
เป็นบททดสอบที่เราต้องฝ่าฟัน
การทำงานย่อมเป็นการฝึกให้เรารู้จัก
"อดทน" "เพียรพยายาม" "มีระเบียบวินัย" "เสียสละ" "กล้าหาญ"

"ให้อภัย" "มีสติ" "มีไหวพริบ" และ "ใช้ปัญญา"

คุณธรรมเหล่านี้เป็นสมบัติที่จะติดตัวเราไป
และใครก็พรากมันไปจากเราไม่ได้
แต่สิ่งเหล่านี้ก็เสื่อมได้เช่นกัน
หากเราไม่หมั่นฝึกฝนให้เจริญยิ่งๆ ขึ้นไป

(อ่านต่อฉบับหน้า)

นิยาย/เรื่องสั้นอิงธรรมชาติ

ชรา

โดย ชลนิล

ไฟแดงเปลี่ยนเป็นสีเขียว รถยนต์ที่จอดติดเรียงรายต่างทยอยเคลื่อนตัว แสงไฟสว่างจากอาคารข้างทาง ผู้คนเดินขวักไขว่บนฟุตบาท กิจการค้าขายของร้านอาหารริมทางกำลังคึกคัก เข็มนาฬิกาบนอาคารสูงฝั่งตรงข้ามบอกเวลาห้าทุ่ม ถนนยังเต็มไปด้วยแสงสี ร้านรวงยังไม่มีใครใช้บริการ ราวกับว่าเมืองนี้ไม่เคยหลับ

แผงข้าวมันไก่ร้านนี้ตั้งอยู่ริมสุดของแนวร้านอาหาร ผู้คนบางตากว่าที่อื่น ในจำนวนลูกค้าทั้งหลาย มีชายหนุ่มคนหนึ่งนั่งนานกว่าใครๆ

เขากินอาหารช้าๆ ชดน้ำซุปรูเหมือนดม บางทีก็นั่งมองไปยังตึกสูงๆ ฝั่งตรงข้ามถนน ดูผู้คนที่เดินกันพลุกพล่านคล้ายกับไม่มีบ้านให้กลับ

“คุณคะ ยายหิวข้าว ไม่มีเงิน ขอเงินหน่อยเถอะ” หญิงชราผมบาง ผมเป็นสีขาวทั้งหัว แต่งตัวเก่าๆ สกปรก ยกมือไหว้ขอเงินจากเขา

ชายหนุ่มเงยหน้าจากจานข้าว นัยน์ตาแปลกๆ

“หิวข้าวหรือยาย” เขาถามเรียบๆ

“จ๊ะ” เสียงตอบแผ่วๆ

“งั้นกินข้าวด้วยกันสิ ฉันเลี้ยงเอง” เขาพูดง่ายๆ ซื่ออย่างแก้แค้น

“เอ้อ...” น้ำเสียงอีกอึก “ขอเป็นเงินดีกว่า ยายจะไปซื้อข้าวเอง”

“ไม่มีเงินให้หรอก ถ้าหิวก็จะเลี้ยง” เขาตอบอย่างไม่ใส่ใจ

“ยาย...” คำพูดตะกุกตะกัก เหลียวหาใครบางคน “ยายกินคนเดียวไม่ได้หรอก มีตาอีกคน ยังไม่ได้กินเหมือนกัน”

“งั้นก็ไปตามมาสิ ฉันเลี้ยงทั้งคู่ก็ได้”

หญิงชรามองหนุ่มแปลกหน้าอย่างลึกลับใจ ก่อนจะค่อยๆ เดินกระเด้งกระแด้งเข้าไปในซอยใกล้ๆ และกลับมาพร้อมกับชายชรากรๆ เงินๆ อีกคน

เจ้าของร้านข้าวมันไก่มองลูกค้าหนุ่มด้วยสีหน้าแปลกๆ เหลือบทางสองตาดายอย่างระอาใจ เขาเห็นสองตาดายคู่นี้มาขอทานทุกคืน คนที่ใจบุญมีเมตตาจะหยิบยื่นเศษเงินให้ ส่วนคนที่ไม่พอใจก็มักทำเฉยๆ บางทีก็ปฏิเสธตรงๆ

ตั้งแต่ชายของมาเขายังไม่เคยเห็นลูกค้าคนไหน เลี้ยงข้าวขอทานแทนการให้เงิน

“หิวมั้ยตา” ชายหนุ่มถามเมื่อเห็นสองตาดายมายืนตรงหน้าอีกครั้ง

“หิวครับคุณ แต่ตาขอเป็นเงินดีกว่า”

“ได้เงินไปก็ต้องใช้ซื้อข้าวอยู่ดี กินที่นี่สะดวกกว่า” เขาพูดเรื่อย ๆ

“แต่ที่บ้านยังมีหลานอีกหลายคน” คำตอบเหมือนเรียกคะแนนสงสาร

“งั้นก็ห่อไปด้วย จะเอาเท่าไรก็สั่งได้”

“แต่...เอ้อ” สองชรามองหน้ากัน ตัดสินใจไม่ถูก

“ฉันให้ได้แค่ข้าว ถ้าจะกินกึ่งลัง สั่งเผื่อใครก็บอกเขาจะเอาก็กล่อง แต่ถ้าต้องการเงิน ฉันไม่มีให้”

ชายหนุ่มตัดบท กินอาหารต่อโดยไม่สนใจ ชั่วโมงไม่ถึงนาทีก็เห็นสองตาดายค่อยๆ นั่งบนเก้าอี้ ทำทางกระอักกระอ่วน

“อยากกินอะไรก็สั่งสิ” เขาเงยหน้าบอก

ไม่นาน ข้าวมันไก่สองจานถูกนำมาวางบนโต๊ะ ตามด้วยใส่กล่องอีกเกือบสิบกล่อง ผู้เฒ่ากินข้าวด้วยความหิวโหยโดยไม่เสแสร้ง

แรกที่เดียว ชายเจ้าของร้านคิดจะปرامลูกค้าหนุ่ม แต่เลี้ยงข้าวสองตาดายก็น่าจะพอแล้ว ไม่น่าสั่งให้ใส่กล่องด้วยเลย ขอทานคู่นี้ไม่มีลูกหลานที่ไหน สั่งใส่กล่องเดี๋ยวก็เอาไปขายเปลี่ยนเป็นเงินได้เหมือนเดิม

แต่พอเห็นท่าทีเนือยๆ ของชายหนุ่มก็ร้านจะพูด หน้าตาดี ๆ แบบนี้คงไม่โกงโดนขอทานหลอก เว้นจะมีนิสัยแปลกๆ พิสดาร ผิดมนุษยมนาเขา

“อืมมัย” ชายหนุ่มถามสองตาดาย

“อืมครับคุณ” ชายชราเป็นผู้ตอบ

“อยากกินอะไรอีกมัยละ”

“ไม่ละครับ ขอขอบคุณจริงๆ พ่อคุณ”

“ไม่เป็นไรหรอก ฉันถือว่าทำบุญ”

“ยังหนุ่มยังแน่นแท้ๆ แต่ก็มีใจบุญเหลือเกิน” หญิงชราเอ่ยชื่นชม

“ความ “โง่เขลา” วัดกันที่อายุหรือวัย” เขาย้อน สีหน้าเรียบเฉย

“ก็...” ยายแกอีกอึก จู๋งง “ยายไม่ค่อยเห็นคนหนุ่มๆ เขาทำบุญทำทานกัน”

“ตากับยายอายุเท่าไรแล้ว” เขาถามเหมือนชวนสนทนา

“ตาเขาเจ็ดสิบกว่า ส่วนยายเกือบเจ็ดสิบแล้ว” หญิงชราเป็นคนตอบ

“อายุมากขนาดนี้ คงจะเคยทำบุญไม่ใช่หรอ” ขณะพูดประกายตาฉายแววคมปลาน คล้ายปลายใบมีด กระทบแสงไฟ

“โธ่...จะมีปัญญาที่ไหนมาทำบุญกันละคุณ จะกินเข้าไปยังไม่มีเลย” ชายชราตอบ

“เราสองคนอดมือกินมือมาตลอด” หญิงชราพูดด้วยท่าทางเศร้าๆ

“น่าสงสารนะ ลำบากมาจนแก่ขนาดนี้” ถึงพูดอย่างนั้น แวตตาเขายังฉายประกายวับๆ เช่นเดิม

“นั่นสิคุณ ไม่รู้เมื่อไหร่จะตายให้พ้นๆ เสียที” ผู้เฒ่าพูดอย่างคับแค้น

“อยากตายมากหักหรือ” ชายหนุ่มถามเบาๆ ทว่าน้ำหนักเสียงไม่มีร่องรอยล้อเล่น

“ไม่รู้จะอยู่ต่อไปทำไมละคุณ แก่ขนาดนี้ ทุกข์ยากลำบากอย่างนี้ก็ยังไมยอมตายสักที”

“ถ้าอยากตายก็ไม่ใช่เรื่องยาก จะตายเมื่อไหร่ก็ได้” เขาพูด

“ไม่ใช่อย่างนั้น” พอได้ยินเขาพูดสองผู้เฒ่าก็รีบค้าน “ฆ่าตัวตายมันบาป ยายไม่เอาหรอก ขอตายตามอายุขัยดีกว่า”

“งั้นยายตั้งใจจะตายตอนอายุเท่าไรดีล่ะ”

คำถามของชายแปลกหน้าทำให้สองขาทานผัวเมียนิ่งอึ้ง

“เจ็ดสิบก็ไม่น้อยแล้วนะ จะอยู่อีกกี่ปีดี” เขาถามต่อ

“เอ้อ...มันกำหนดไม่ได้ไม่ใช่หรือคุณ” ชายชราตอบ แวตตาลาดกลั้วต่อความตายปรากฏในดวงตา

“ว่าอย่างนั้นก็ไม่ผิด” ดวงตาของเขาเหมือนจะแลทะลุเข้าไปในจิตใจของผู้ชราทั้งสอง “มนุษย์ ไม่ว่าใครหนุ่มหรือแก่ มักกลัวความตาย ไม่อยากให้มันมาถึง แต่ความตายไม่ใช่สิ่งที่เรียกหาที่ไหนได้ ถึงมันอยู่ใกล้แค่ปลายจมูก ถ้ายังไม่ถึงเวลา เรียกร้องยังงี้ก็ไม่มา แต่ถ้าเวลานั้นมาถึงต่อให้วิ่งหนีแค่ไหนก็ไม่พ้น อายุก็ไม่ใช่ตัวกำหนดเช่นกัน”

ข้าวมันไก่ในงานหมดลง ชายหนุ่มหยิบเงินจ่ายให้เจ้าของร้าน สองตยายยังไม่กล้าลุกจากโต๊ะ กระทั่งเขาพูดสั้นๆ

“ฉันต้องไปทำงานแล้ว อีกไม่นานเราคงได้พบกันอีก”

สีหน้าแปลกๆ ผุดขึ้น ก่อนจะแปรเป็นความราบเรียบดังเดิม

สองชราหิ้วถุงข้าวมันไก่เดินกุกๆ เงินๆ ไปตามถนน ตั้งใจจะกลับบ้านแต่เดินไปได้สองสามซอย ก็เห็นคนยืนมุงเต็มถนน ด้วยความอยากรู้อยากเห็นกระຍ່องกระแ่งเข้าไปถามผู้เห็นเหตุการณ์ใกล้ๆ

“มีอะไรกันเธอคุณ”

“คนตกตึก”

“ใคร...”

“พวกวัยรุ่นนะ หน้าตายังเด็กๆ อยู่เลย”

ถึงจะอยากเห็นสภาพคนตกตึกสักแค่ไหน แต่สังขารไม่อำนวย ไม่สามารถฝ่ากลุ่มไทยมุงเข้าไปได้ เสียงหวอรถพยาบาลมาแต่ไกล ผู้คนซุลมุนวุ่นวาย ทั้งคู่จึงหมดความสนใจ รีบกลับบ้านตั้งใจแะขายข้าวมันไก่แถวๆ สลัม คงได้ไม่ต่ำกว่าร้อย

สองตยายเดินเข้าซอย เพื่อไปขายข้าวมันไก่ แก่ก็มองเห็นร่างสูงๆ เดินช้าๆ นำหน้าเด็กหนุ่มผอมบางที่เดินก้มหน้าก้มตา

“คุณนั่นเอง” ยายเป็นคนทัก ชายหนุ่มหยุดเดิน เด็กหนุ่มก็หยุดตาม

“ยังไม่กลับบ้านอีกหรือ” เขาหันมาถาม

“กำลังจะกลับครับ แล้วคุณล่ะ” ถามพลางเหลียวมองเด็กหนุ่มที่ยืนเยื้องอยู่ข้างๆ

“ฉันก็จะกลับเหมือนกัน” เขาตอบแล้วเลื้อยทางร่างผอมบางข้างๆ “จะพาเขาไปส่ง”

“ใครครับ” ชายชราเอ่ยปากถาม เด็กหนุ่มคนนั้นผอมบางแทบจะเหลือหนังหุ้มกระดูก ใบหน้าก้มงุดแต่พอมองเห็นความซีดขาวไร้สีเลือด

“คนที่ฉันต้องพาไปส่ง” คำตอบไม่ให้ความกระจ่างใดๆ

“ไปส่งโรงพยาบาลหรือคะ ทำทางไม่ค่อยสบาย” ยายมองเห็นใบหน้าซูบซีด อิดโรย แก้มตอบ ริมฝีปากแห้งดวงตามีแววเศร้าหมองทุกข์ทน

“เขาเป็นเอดส์” ชายหนุ่มบอกต่อสองผู้เฒ่า “ระยะสุดท้ายแล้ว”

“น่าสงสารนะ ยังเด็กอยู่เลยไอ้หนูเอ๊ย” ยายพูด

“ความตาย ไม่เลือกเด็กหรือผู้ใหญ่”

“อย่างนี้จะรักษาหายมั๊ยคุณ” ชายชราถาม

“เขาไม่จำเป็นต้องรักษาแล้วละ” ชายหนุ่มตอบ

“อ้าว” คนถามงงเสียเอง

“เขาไม่มีทางตายด้วยโรคเอดส์เด็ดขาด”

“เพราะอะไรหรือคุณ”

“เขาเพิ่งตกตึกตายเมื่อครู” คำตอบของชายหนุ่มราบเรียบ ทว่าหนักแน่นไม่มีร่องรอยล้อเล่น

สองชราสะดุ้งเฮือก มองชายหนุ่มสลับกับเด็กหนุ่มตรงหน้าอย่างไม่เชื่อสายตา ทั้งสองร่างยังคงยืนนิ่งเป็นปกติ ไม่ได้เลือนหายเหมือนภูตผีปีศาจ ใบหน้าไม่ได้ละเหว่นาสะพรึงกลัว แต่อาการเฉยๆ เช่นนี้ ทำให้ผู้ชราไม่อาจแน่ใจได้ว่าเป็นการล้อเล่นหรือไม่

“คะ...คุณ...โกหก...ยายไข่ม้อย” หญิงชราถามเสียงสั่นๆ

“ฉันไม่มีความจำเป็นอะไรต้องทำอย่างนั้น” ท่าทางเขาเย็นชา “เสียเวลามากแล้ว ฉันต้องรีบไปเสียที”

ชายหนุ่มเตรียมจะหันหลังกลับ แต่ก็ชะงักขีมือไปยังถุงที่ใส่กล่องข้าวมันไก่...

“ข้าวนั้นนะ ถ้าอยากจะทำเอาไปขายก็ตามใจ ฉันอนุญาต...ถ้าไม่พูดอย่างนี้ เดี่ยวจะเป็นบาปกรรมกันเปล่าๆ”

หลังจากตะลึงงัน สองตายายหน้าผิตสี ทำตัวไม่ถูก ชายหนุ่มเผยรอยยิ้มที่มุมปากเป็นครั้งแรก

“อายุขนาดนี้แล้ว จะเก็บเงินล้านไว้ในธนาคารทำไม ความตายอยู่ใกล้ทุกคน ไม่เลือกเด็กหรือคนแก่ ถ้าไม่รู้จักใช้เงินทองให้เกิดประโยชน์คุ้มค่า มันก็เป็นแค่ตัวเลขในสมุดบัญชีเท่านั้น”

เขาหันกลับและเดินนำเด็กหนุ่มเข้าสู่ท้ายซอย สองตายายทรุดฮวบเหมือนขาทั้งสองหมดเรี่ยวแรง สองชราขอทานมาตลอดชีวิต เงินที่ได้ล้วนฝากไว้ในธนาคาร ชื่นชมกับตัวเลขที่เพิ่มพูน หวังจะใช้ให้สุขสบายตอนแก่ แต่จนอายุล่วงเข้าเจ็ดสิบ ทั้งคู่ยังคิดว่าเงินที่มีไม่พอใช้เสพสุขจึงไม่เลิกอาชีพขอทาน ไม่กล้าใช้เงินที่มีพยายามหาเงินใส่บัญชีให้มากที่สุด ไม่สนใจกับสังขารที่ร่วงโรย ไม่ใส่ใจกับความตายที่ใกล้เข้ามา จนกระทั่งได้เห็นเด็กหนุ่มอายุไม่ถึงยี่สิบเป็นเอดส์และตกตึกตาย

ที่สำคัญชายแปลกหน้านั้นทำให้ความรู้สึกใกล้ชิดกับความตายอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน...

เขาและเด็กหนุ่มเดินห่างออกไป แต่สองตายายยังคล้ายได้สัมผัสกระไอร้อนจาง ๆ ที่เขาทิ้งไว้รอบ ๆ ตัว สองร่างเกือบจะกลืนหายในความมืดอยู่แล้ว ถ้าผู้ชราทั้งคู่จะไม่เห็นเปลวสีส้ม ๆ ที่ครอบคลุมบุคคลทั้งสองบาง ๆ ก่อนจะเลือนหายไปกับความสงบของราตรีกาล...

ชรา เป็นเรื่องสั้นที่ได้รับการรวมเล่มในหนังสือรวมเรื่องสั้นเร้นลับ “ลางมายา” โดย ชลนิล

๓๓๓ คณะทำงาน

ที่ปรึกษานิตยสาร และผู้จัดประกาย: ศรีนัย ไม่ตรีเวช

จากใจ บ.ก. ไกลตัว

Head: เยาวลักษณ์ เกิดปราโมทย์

ทีมงาน ๑: สิทธิพันธ์ ชนะรัตน์

ทีมงาน ๒: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๓: ชวนพ วิทยาภิรักษ์

คอลัมน์ ธรรมะจากพระผู้รู้

Head: ชรินทร์ อารีหนู

ทีมงาน ๑: ปิยมงคล โชติกเสถียร

ทีมงาน ๒: สิทธิพันธ์ ชนะรัตน์

ทีมงาน ๓: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๔: จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ

ทีมงาน ๕: วรางคณา บุตรดี

คอลัมน์ ก่อนเกิดเป็นดังตฤณ

Head: สิทธิพันธ์ ชนะรัตน์

ทีมงาน ๑: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๒: ชวนพ วิทยาภิรักษ์

ทีมงาน ๓: จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ

ทีมงาน ๔: เกสรา เต็มสินวาณิช

คอลัมน์ โหรา (ไม่) คาใจ

Head: จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ

ทีมงาน ๑: ปิยมงคล โชติกเสถียร

ทีมงาน ๒: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๓: ชวนพ วิทยาภิรักษ์

ทีมงาน ๔: กิษรา รัตนกริต

คอลัมน์ สัพเพเหระธรรม

Head: ชนินท์ อารีหนู

ทีมงาน ๑: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๒: จรรยาณี วิสุทธิกุลพาณิชย์

คอลัมน์ รูปชวนคิด

Head: รวิษฎา ดวงมณี

ทีมงาน ๑: จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ

ทีมงาน ๒: สารินี สาณะเสน

ทีมงาน ๓: สุจินต์ อธิพงศ์เมธี

ทีมงาน ๔: จิรณัทย์ วิมุตติสุข

ทีมงาน ๕: ชโนภา อมรเวชรัตน์

ทีมงาน ๖: ตรัง สุวรรณศิลป์

คอลัมน์ คำคมชวนคิด และ กวีธรรม

Head: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๑: ปรียาภรณ์ เจริญบุตร

ทีมงาน ๒: เกสรา เต็มสินวาณิช

ทีมงาน ๓: ชวนพ วิทยาภิรักษ์

ทีมงาน ๔: สิทธินันท์ ชนะรัตน์

ทีมงาน ๕: จรรยาณี วิสุทธิกุลพาณิชย์

คอลัมน์ ของฝากจากหมอ

Head: พริม ทัพวงศ์

ทีมงาน ๑: สิทธินันท์ ชนะรัตน์

ทีมงาน ๒: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๓: วรางคณา บุตรดี

ทีมงาน ๔: เกสรา เต็มสินวาณิช

ทีมงาน ๕: นิธิชัย ตั้งประเสริฐ

คอลัมน์ เรื่องสั้นอิงธรรมะ

Head: จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ

ที่ปรึกษาคอลัมน์: สุปราณี วง

ทีมงาน ๑: กิษรา รัตนภักดิ์

ทีมงาน ๒: ปรียาภรณ์ เจริญบุตร

ทีมงาน ๓: ญัฐธีรา ปนิตานเต

ทีมงาน ๔: ญัฐพร สกุลอุทัยศักดิ์

ทีมงาน ๕: วิบูรณ์ศักดิ์ ใจภักดี

คอลัมน์ ธรรมะจากคนสู้กิเลส

Head: ญัฐธีรา ปนิตานเต

ทีมงาน ๑: มยุรฉัตร พงษ์ผาตินันท์

ทีมงาน ๒: วิบูรณ์ศักดิ์ ใจภักดี

คอลัมน์ พาเที่ยว เอื้อยธรรม

Head: เกสรา เต็มสินวาณิช

ทีมงาน ๑: พรหม ท้าววงศ์

ทีมงาน ๒: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๓: อัจฉนา ผลานุวัตร

ทีมงาน ๔: สาริณี สาณะเสน

ทีมงาน ๕: สาโรช วิเศษนิมิตชัย

ทีมงาน ๖: จรรยาณี วิสุทธิกุลพาณิชย์

ทีมงาน ๗: สุนิสา ปัญจมะวัต

ทีมงาน ๘: บุรินทร์ เจริญผล

คอลัมน์ แง่คิดจากหนัง

Head: เกสรา เต็มสินวาณิช

ทีมงาน ๑: พรหม ท้าววงศ์

ทีมงาน ๒: ศิราภรณ์ อภิรัฐ
ทีมงาน ๓: อัจฉนา ผลานุวัตร
ทีมงาน ๔: สาริณี สาณะเสน
ทีมงาน ๕: สาโรช วิเศษนิมิตชัย
ทีมงาน ๖: จรรยาณี วิสุทธิกุลพาณิชย์
ทีมงาน ๗: สุนิสา ปัญจมะวัต
ทีมงาน ๘: บุรินทร์ เจริญผล
ทีมงาน ๙: ธงชัย วรฤศโสภณ

คอลัมน์ ธรรมะกับไลฟ์สไตล์

Head: สิทธิพันธ์ ชนะรัตน์

ทีมงาน ๑: ศิราภรณ์ อภิรัฐ
ทีมงาน ๒: ศศิธร ศิวนันทาภรณ์
ทีมงาน ๓: สุกินต์ อธิพงศ์เมธี

ทีมจัดทำนิตยสารฉบับไฟล์เสียง

พิมลจิตต์ ธรรมสารสุนทร
พงศ์เพชร อมรสิทธิ์
อนุสรณ์ ตรีโสภา
ศิราภรณ์ อภิรัฐ
ปรียาภรณ์ เจริญบุตร
เมธี ตั้งตรงจิตร
สมกมล ประภาสโกศลกุล
วรรณรัตน์ พระรักษา
จิรณัทย์วิมุตติสุข
พัฒนเดช กอวัฒนา
ชโนภา อมรเวชรัตน์
ตรัง สุวรรณศิลป์
เบญจพร บุญชยาอนันต์
สุนิสา ปัญจมะวัต
ภัทราวดี จันท์เหล่าหลวง

วิรัชรอง ทัพพะรังสี
บุรินทร์ เจริญผล
คัมภีร์ คงวัน
พีรยสทธิ์ อุบลวัตร
จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ
พราวพรรณราย มัลลิกะมัลย์ ทองเลี่ยมนาค
อานันตพร จินดา
วรสิริ จันท์กระจำ
กฤตานน กุลจิตติสุธีพร

ทีมรูปเล่มฉบับ PDF

Head: บุญยศศักดิ์ ชีรวงศ์กิจ
ทีมงาน ๑: เกียรติภูมิ จารุเสน

ทีมรูปเล่มฉบับ MS Word

Head: ชัญญา พันธจารุณี
ทีมงาน ๑: พีรยสทธิ์ อุบลวัตร
ทีมงาน ๒: โสภิต ตันยานนท์

ทีมจัดทำภาพปกนิตยสาร

Head: กวิน จัตรานนท์

ทีมงานข่าว

ศดานัน จารุพูนผล
อลิสา จัตรานนท์
อาบทิพย์ ชีรวงศ์กิจ
กนกเรขา กฤษฏารักษ์
และทีมงานอาสาท่านอื่น ๆ อีกจำนวนมาก